

บันทึกไว้ในความทรงจำ

วันนี้ (12 ธ.ค.) ในหลวงและพระราชินีทรงเป็นองค์ประธานในกิจกรรมอบรมผู้นำเยาวชนจิตอาสา ที่ ทม.11 เขตบางเขน
ทรงมีพระราชกระแสสอนเยาวชนและทรงมีพระราชปฏิสันถารกับเยาวชนจิตอาสาอย่างใกล้ชิดและเป็นกันเองด้วยความเรียบง่ายแต่ทว่าอบอุ่นยิ่งนัก

เด็กๆบอกเล่าความรู้สึกมากมายที่ได้มาเข้าค่ายเยาวชนเป็นเวลา 3 วัน 2 คืน (คืนนี้เป็นคืนที่ 2 ก่อนจะแยกย้ายกันกลับภูมิลำเนาในวันพรุ่งนี้) ในครั้งนี้

น้องๆบางคนเป็นนักเรียนทุนจากโครงการกองทุนการศึกษา ฐานะยากจน แทบจะไม่มีโอกาสได้เรียนหนังสือ แต่ก็ได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากในหลวง

น้องคนหนึ่งเป็นชาวม้ง บอกกับในหลวงแบบกลืนน้ำตาไว้ไม่อยู่ว่า “หนูได้ยินคนพูดว่าเมื่อ ร.9 สวรรคต มั่งจะไม่มีที่อยู่ ร.10 จะให้มั่งออกไปจากประเทศให้หมด หนูกลัวมาก กลัวว่าจะไม่มีแผ่นดินอยู่ กลัวว่าจะไม่มีที่ไป ไม่ได้เรียนหนังสือ แต่หลายปีผ่านไป ร.10 ก็ไม่เคยไล่ พวกเราทุกคนสบายดี แล้วในหลวงก็ยังให้หนูเรียนหนังสือด้วย”

ในหลวงตรัสตอบน้องคนนั้นความตามที่ดินพอจะจำความได้ว่าในแผ่นดินนี้ ไม่ว่าจะเชื้อชาติใด เราทุกคนคือคนไทย ประเทศเราไม่เหมือนชาติอื่นใดในโลก เรารักกัน เราช่วยเหลือเอื้อเฟื้อแบ่งปันกัน และในหลวงจะไม่มีวันทิ้งคนไทย พระมหากษัตริย์ทุกพระองค์จะทำทุกอย่างเพื่อคนไทย ขออย่าได้กังวล

น้องอีกคนถามในหลวงว่า “ได้มาทราบถึงงานที่ในหลวงทำ แต่กลับมีข่าวไม่ดี ข่าวโกหกเรื่องในหลวงมากมาย แล้วพระองค์ทรงท้อบ้างหรือไม่”
(สิ่งตรงนี้นั้นฉันทกใจกับคำถาม แต่ก็ตั้งใจฟังคำตอบเป็นอย่างมาก)

ในหลวงทรงยิ้มพระสรวล ตรัสตอบด้วยพระสุรเสียงเรียบรินแต่หนักแน่น ความตามที่ดินพอจะจำได้ว่า ... เป็นเรื่องธรรมดาของทุกคนที่จะเหนื่อย หรือท้อ หรือเสียใจ แต่เราต้องไม่ปล่อยให้ความรู้สึกด้านลบเหล่านี้ฉุดรั้งให้เราหยุดทำงาน หยุดทำหน้าที่ หรือหยุดทำสิ่งดีๆ เพื่อชาติบ้านเมือง

และเมื่อน้องคนหนึ่งถามในหลวงว่ามีอะไรที่ทรงอยากบอกกับพวกเรา (เยาวชน) บ้าง
มีประโยคหนึ่งที่ฉันทนจะจำพระสุรเสียงอันสุขุมและอบอุ่นเป็นกันเองของพระองค์ประโยคนี้นี้ตลอดไป “... ต้องรู้และเข้าใจให้ถ่องแท้ ค้นหาความจริง อย่างประวัติศาสตร์ก็มีทั้งเรื่องดีและเรื่องไม่ดี ที่พูดถึงประวัติศาสตร์ ไม่ใช่ว่าจะเป็นไดโนเสาร์ (ทรงพระสรวลเล็กๆ)
แต่เรื่องราวต่างๆที่ร้อยเรียงกันเป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องเรียนรู้และเข้าใจ ถอดบทเรียนว่าเราได้เรียนรู้อะไร...”

ที่ดินจำได้ ทรงยกตัวอย่างให้เด็กๆได้อย่างน่ารักมากๆ ประมาณว่า ตอนนี้อยู่เราพูดอยู่ ... ทรงวางไม้ค้ำแล้วตรัสต่อโดยไม่มีไม้ค้ำ ...
เราวางไม้ค้ำแล้วสิ่งที่เราพูดไปก็เป็นอดีต ... ทรงหยิบไม้ค้ำขึ้นแล้วตรัสว่า เราหยิบไม้ค้ำขึ้นพูดใหม่ตอนนี้ที่เราพูดก็เป็นเรื่องของตอนนี้
ทรงพระสรวลเป็นกันเองด้วยความเมตตา ตรัสถามเด็กๆว่า “เข้าใจมั๊ย” บางที อดีตหรือไม้อดีต หรือตอนนี้
มันก็สำคัญเท่าๆกันได้เรียนรู้อะไรจากสิ่งที่เราพูดบ้าง ... ขอให้อลองไปประยุกต์ใช้ดู จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อเยาวชน

มีเรื่องราวความประทับใจอีกมากมายสำหรับฉันทนในคำสนทนา ปกติฉันทนจะจำอะไรต่อมิอะไรได้ดี แต่คืนนี้ที่มีทั้งน้ำตาแห่งความปิติ
มีทั้งเสียง(แอบ)หัวเราะคิกคักในความอบอุ่นและแสนน่ารักของทั้ง 2 พระองค์ ทำให้ฉันทนอึ้งจนเรียบเรียงเขียนออกมาแทบไม่ถูกว่าจะเล่าอะไรก่อนหลังอย่างไรดี
ก็บรรยายกาศมันสุดแสนจะตื่นเต้น เพราะน้องๆทุกคนรู้แต่เพียงว่าจะมีประธานมาในกิจกรรมรอบกองไฟคืนสุดท้าย โดยที่ไม่รู้เลยว่าประธานที่พี่ๆพูดถึง คือ
“องค์ประธาน” ที่มาถึงในงาน

ด้วยสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ
ขอพระองค์ทรงพระเจริญ

บันทึกไว้ในความทรงจำ

เขียนโดย น.ล.ชาญโชติ ชมพูนุท

วันจันทร์ที่ 14 ธันวาคม 2020 เวลา 10:35 น. -
